

Генеральна Асамблея ООН

Якщо чесно, інколи Соня навіть трохи ревнувала. Папугу батьки везли з Африки кому? Правильно, своїй улюбленій донечці. Тобто їй, Соні. А що виходить? А виходить, що більше часу з Пепе — так папугу назвали — проводить хто? Татко. Не більше, звісно, бо тато переважно на роботі, й тоді птах сидить собі вдома з Сонею, але щоранку і щовечора татко зачинається з Пепе в кабінеті й по півгодини вчить птаха розмовляти. Він саджає пернатого в невелику клітку, накриває її наволочкою і раз за разом проказує певне слово або фразу. І так — аж доки Пепе почне повторювати за ним. Часом це стається після кількох занять, а часом — майже одразу. Тоді Сонин татко дуже радіє і цілісінький вечір вихваляється перед сімейством своїм педагогічним хистом.

Ні Соня, ні мама не можуть до пуття збагнути, навіщо тато затіяв ці уроки: папуга й так розмовляв не гірше за деяких людей, чим не раз повергав усіх у глибокий подив. Але тато виявився дуже затятим.

— Пепе мусить уміти розмовляти ще краще, — наполягав тато. — Він же не просто папуга, він

посольський папуга. Ось ми скоро ще за іноземні мови візьмемось.

Цього ранку, щойно поснідавши, тато всадовив Пепе собі на плече і рушив до свого кабінету.

— Нас не чіпати, — кинув він.

— Облишив би ти ці дурниці, — порадила мама. — Зовсім з глузду з'їхав.

— Ніяких дурниць, ге, пташечко? — тато погладив папугу по гладенькій чубатій голові.

— Ге! — пронизливо відповів Пепе. — Ге-ге-ге-ге!!!

— Якби ж ти його хоч людських слів учив, а то ж ви часом таке зубрите, що й язика зламати можна, — скептично зауважила мама. — От позавчора, скажімо, що ви вчили?

— Позавчора ми вчили слово «конгломерат».

— Навіщо?

— Треба.

— А вчора? Навіщо папузі знати слово «аббревіатура»?

— Абрррр! — почувши знайоме слово, зрадів Пепе.

— Ма, а що таке аббревіатура? — спитала Соня.

— Доню, почекай, будь ласка. Ну, кажи. Тільки не треба оцього твого «треба». Ти поясни: навіщо?

— Навіщо?

— Так, саме так звучало моє запитання. Для чого ПАПУЗІ щось знати про аббревіатури?! Це ж просто папуга.

— Ти його недооцінюєш, люба. Він дуже талановитий. Але я тобі поясню. От скажи: як папуга зна-

тиму, що таке ООН, якщо він не знає, що таке аббревіатура?

Соня хотіла спитати, що таке ООН, але розуміла, що зараз момент непідходящий.

— Чоловіче! Схаменися! — мало не закипала мама. — Навіщо йому знати про ООН?

— Все дуже просто, — спокійно відповів тато. — Бо сьогоднішня тема нашого уроку: «Генеральна Асамблея ООН».

— Ну все, — поклавши на чоло долоню, капітулювала мама, — я пішла крутити голубці!

Відтак мама пішла на кухню, тато з Пепе зачинилися в кабінеті, а Соня побігла відчиняти двері, в які хтось подзвонив.

— О, а я думала, що це бабуся з пробіжки вернулася, — здивувалася Соня, побачивши на порозі Чу. — Ти сьогодні якось рано. Заходь. Щось трапилось?

— Та ні, — мотнув головою Чу, принюхуючись, — просто скучив. А голубці вдома?

— Що ти кажеш? Які голубці?

— Голубці? — Чу не переставав принюхуватися. — Я питаю, чи вдома батьки?

Чу ковтнув слину й безвинними очима зиркнув Соні за плече — в бік кухні.

— Ясно, за чим ти скучив, — усміхнулася дівчинка. — Батьки вдома. А голубці мама ще тільки готує. А ти як про них знаєш?

— Та вчора ж твоя мама сама сказала. І ще про коржики була якась мова.

рання! — трясучи в повітрі морквиною, кричав на всю кухню тато.

— Любий, — спробувала заспокоїти чоловіка Сонина мама, — не хвилюйся так, ми щось придумаємо. Зараз макарончики...

— Годі з мене! — випалив тато.

— Ці безглузді уроки роблять тебе дратівливим, — зауважила мама, підходячи до тата й беручи його за руку. — Все буде добре.

— Треба припинити ці дикунські наскоки на холодильник. Владнай це, серденько, — вже трохи спокійніше промовив чоловік і відкусив шматок моркви. — Владнай, бо... — Він знову сердито глянув на Чу. — Бо, їй-богу, якщо не ти, то це владнає...

— Генеральна Асамблея ООН! — несподівано випалив Пепе і дзьобнув Чу в зарослу рожевими кучерями маківку.

Літня школа Відьмацтва і чарів

Саме це було написано на козирку чималої дерев'яної альтанки, що вгніздилася на галявині серед лісу, неподалік Гурундиної хати.

Сама Гурунда стояла внизу, приглядаючи, щоб Акула рівно й без помилок вивів фарбою назву її школи.

— Молодець, Акулію, злазь, — похвалила свого служку відьма.

— Зараз, — прогугнявив у хобот колишній упир, — ось тільки допишу тутو внизу: імені Акулія Дракуловича. Ге ж, гарно-прегарно звучить: літня школа відьмацтва і чарів імені Акулія Дракуловича?

— Гарно, гарно, тільки не треба нічого дописувати. Злазь уже.

— Та чого? Я допишу, мені не складно, — Акула, міцніше оповивши хоботом дужку відра з фарбою, щедро вмочив у неї пензля й підніс до стіни...

— Не жартуй зі мною, Акулику, — лагідно проказала Гурунда. — Ти все гарненько написав, отже, можеш піти трохи політати.

Акулу з драбини наче лизень злизав — літати він любив понад усе.